

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Sár és Társai Ügyvédi Iroda és a DANUBIA Szabadalmi és Védjegy Iroda Kft által képviselt I. r. és II.rendű felperes neve II. r. felpereseknek, a Sándor, Szegedi, Szent-Ivány Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránti perében a Fővárosi Bíróság 2003. február 14. napján hozott 1. P. 29.647/1999/44. számú ítélete ellen az alperes részéről 45. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül a felpereseknek, mint egyetemes jogosultaknak, 800.000 (Nyolcszázezer) Ft másodfokú perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 1.P.29.647/1999/44. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes 89.872 palack ...Vodka 1998. augusztus 4-e és augusztus 24-e közötti behozatalával bitorolta a II. r. felperes ... lajstromszámú védjegyét. Az alperest a védjegybitorlás abbahagyásra kötelezte és a további jogsértéstől eltiltotta.

Feljogosította a felpereseket, hogy - az alperes költségén - egy-egy alkalommal az ítélet rendelkező részét a Népszabadság és a Magyar Hírlap című napilapokban közzétegyék. Elrendelte a 9. számú végzéssel lefoglalt 89.872 palack ital csomagolóanyagának az alperes költségén történő megsemmisítését.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 263.000 Ft perköltséget.

Az ítéleti tényállás szerint a „...” feliratot is tartalmazó, Magyarországra is kiterjesztett hatályú ... nemzetközi lajstromszámú ábrás védjegynek, amely oltalma a 33. osztályba sorolt vodkára áll fenn, a kereset 1999. december 22-i

benyújtásakor az I. r. felperes volt a jogosultja, amelyet 2000. február 3-án átruházott II. r. felperesre. Megállapította, hogy a felperesi védjeggyel azonos feliratot és ábrát tartalmazó címkével ellátott, összesen 89.872 palack vodka vámkezelését kérte az alperes 1998. augusztus 4-e és augusztus 24-e között az 1. számú Vámhivatalnál. A palackokat előbb büntetőeljárás során foglalták le, majd, mint „vámjogi sorsát tekintve rendezetlen vámáru” közvámraktárban helyezték el, és az áruk azóta is ott vannak.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. r. felperes az eljárás során sikerrel bizonyította, hogy a korábbi védjegytulajdonostól, a ... az 1997. november 13-i szerződéssel megszerezte a védjegytalpat és azt a II. r. felperes átruházta. Ezért az alperesnek a legitimáció hiányára alapozott érvelést nem találta helytállónak.

Az ügy érdemében azt állapította meg, hogy az alperes azzal a magatartással, hogy a védjeggyel azonos feliratot és ábrát tartalmazó címkével ellátott áruk vámkezelését kérte, megvalósította a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. § (2) bekezdése és a (3) bekezdésének d) pontja szerinti gazdasági tevékenység körében való használatot. Nem fogadta el védekezésként azt az alperesi előadást, hogy az áru elszámolás keretében került az alperesi tulajdonba, valamint azt, hogy nem volt szándékában forgalomba hozni. A vodka mennyiségéből következtetett a gazdasági tevékenységre, és megjegyezte, hogy a használatnak nem feltétele a forgalomba hozatal.

Az országba történő behozatal fogalmát a vámjogról, a vámeljárásról és a vámigazgatási eljárásról szóló 1995. évi C. törvény (Vámtv.) szabályai alapján vezette le akként, hogy az 1. § 18. pontja értelmében „behozatal” a vámárúnak a vámhatáron át történő beszállítása, míg a 3. § (1) bekezdése szerint „vámterület” a Magyar Köztársaságnak a vámhatár által övezett államterülete, beleértve a vámszabad területeket is. A közvámraktár a 66. § (1) értelmében olyan terület, ahol bárkinek a rendelkezése alatt álló áru beraktározható. Ebből következik, hogy a közvámraktár belföld, mégpedig vámterület, a külföldről származó vámáru közvámraktárban való elhelyezése tehát behozatalnak minősül.

Megjegyezte, hogy ettől függetlenül is beletartozik az alperesi magatartás a Vt. 12. § (2) bekezdése szerinti általános szabályba, miszerint a védjegyjogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül használja a védjegyet a gazdasági tevékenysége körében.

Kifejtette az elsőfokú ítélet, hogy az alperes mentesülését a jogkövetkezmények alól az eredményezné, ha bizonyítani tudná, hogy a védjegy használatára engedéllyel rendelkezik, de ezt nem tudta igazolni. Kiemelte, hogy az alperes maga sem állította, hogy a felperesektől származó engedélye van, csak arra hivatkozott, hogy az I. r. felperes jogelődje 1990. decemberében 2 évre engedélyt adott az áru előállításában részt vevő „...” nevű cégnek. Ezzel kapcsolatban rámutatott az elsőfokú ítélet, hogy ha volt is ilyen engedély, az a jogsértő magatartás idején,

vagyis 1998-ban a raktározás és a vámkezelés idején, már nem állt fenn. Az engedély egyébként olyan egyoldalú aktus, amely bármikor visszavonható.

Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes a Vt. 27. §-a szerint védjegybitorlást követett el és alkalmazta a kért objektív jogkövetkezményeket.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezett. Elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését kérte. Vitatta a felperesek keresetőségi jogát, arra hivatkozva, hogy a felperesek már nem jogosultjai a perbeli védjegynek.

Másodlagosan megalapozatlanságra hivatkozva kérte az ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását. Vitatta, hogy védjegybitorlást követett el, mivel a korábbi védjegyjogosulttól származó szerződés alapján gyártott árukészlet tulajdonosa, így a védjegyet jogszerűen használta. A fellebbezéséhez csatolta az Orosz Szabadalmi Hivatal 1991. augusztus 7-i határozatát arról, hogy a perbeli védjegy általános használatban volt és nem is lehetett volna bejegyezni a lajstromba a felperesek jogelődje javára. Csatolta továbbá azt az orosz elnöki rendeletet, amely a külkereskedelmet liberalizálta és valamennyi bejegyzett vállalatnak engedélyezte külgazdasági tevékenység folytatását. Ennek alapján az oroszországi Terek gyár jogosult volt az általános használatban volt védjegy használatára, a vodka gyártására és szabadon köthetett az értékesítésére a német ...-val szerződést. Ezzel a német céggel kötött adásvételi szerződést a magyar ... cég, amelynek szétválása után kapta meg az alperes a perbeli vodka tulajdonjogát.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét 8.Pf.20.788/2003/20. számú ítéletével megváltoztatta és a felperesek keresetét elutasította, mivel a felperesek védjegyjogsultságát nem látta megállapíthatónak.

A Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.22.113/2004/12. számú végzésével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A felperesek felülvizsgálati eljárási költségét 86.000 Ft-ban, az alperesét 50.000 Ft-ban állapította meg.

A Legfelsőbb Bíróság végzésében kifejtette, hogy a közhiteles nemzetközi védjegylajstrom tartalma alapján az ... nemzetközi lajstromszámú perbeli védjegynek 1997. november 13-tól 2000. február 3-ig terjedően az I. r. felperes, majd azt követően 2003. június 22-ig a II. r. felperes volt a jogosultja. Ezért a felperesek keresete a keresetőségi jog hiánya miatt nem lett volna elutasítható. A védjegyjogsultságuk ideje alatt elkövetett védjegybitorlás miatt jogosultak voltak a védjegybitorlóval szemben pert indítani és ez a jogsultságuk azáltal sem szűnt meg, hogy a perindítást követően védjegyjogsultságukat - a jövőre nézve - törölték.

A Legfelsőbb Bíróság ebből következően előírta, hogy a másodfokú bíróságnak érdemben kell vizsgálnia az alperesi fellebbezés védekezését és a másodfokú eljárás során arra vonatkozóan csatolt bizonyítékait, hogy a felperesektől származó

engedély hiányában is, jogelődjei jogszerűen hozták be a védjeggyel ellátott termékeket. Ennek alapján állást kell foglalni abban a kérdésben, hogy az alperes védjegybitorlást valósított-e meg 1998-ban tanúsított magatartásával. Vizsgálni kell azt is, hogy a felperesek védjegyjogosultságának megszűnése, a megállapításon túlmenően, milyen objektív szankciók alkalmazását indokolja. Különösen azt tartotta szükségesnek mérlegelni, hogy indokolt-e a csomagolóanyag megsemmisítését elrendelni, mivel a rendelkezésre álló adatok szerint a felperesek védjegyjogosultságának Magyarországra is kiterjesztett hatálya 2003. június 22-től megszűnt. Utalt azonban arra, hogy mindennek megítélésénél jelentősége lehet annak, hogy az MSZH a nemzetközi lajstromba történt változásbejegyzés magyarországi hatályát megszüntető nyilatkozatot tett. Ha tehát Magyarországon változatlanul a II. r. felperes a nemzetközi védjegy jogosultja, úgy fennmarad a jogi érdeke, hogy a csomagolóanyag megsemmisítését követelje.

Az alperes az új eljárásban továbbra is fenntartotta a fellebbezését és kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperesek keresetének elutasítását.

Akként nyilatkozott (Pf.3. és Pf.7.), hogy a jogszerű védjegyhasználatot nem a perbeli vodka gyártásának idején védjegyjogosultként bejegyzett ... engedélyére, hanem az Orosz Szabadalmi Hivatal 1991. augusztus 7-i határozatára alapítja, amely szerint a védjegy általános használatban volt, azaz Oroszországban bármelyik cég jogszerűen használhatta, 1994. május 6-ig. Ekkor az Orosz Szabadalmi Hivatal határozatával megvonta az általános használatot, de kimondta, hogy még további 3 évig jogszerűen használhatók az általános használatban lévő védjegyek (Pf.7/A/8.). Ennek alapján a ... cég 1997. május 6-ig jogszerűen gyárthatta a perbeli vodkát a védjeggyel, jogszerűen forgalmazta és jogában állt engedélyt adni az ...-nak a tulajdonjog átengedésére is. Ennek megfelelően a vodka az ...-tól, mint jogszerű védjegyhasználótól jogszerűen jutott az alperesi jogelődhez, az 1993. november 18-i adásvétellel, és az alpereshez is, az 1997. április 29-i szétválás útján.

A másodfokú tárgyaláson (Pf.9.) tényyszerűen előadta, hogy a ... Kft ... dolgozta fel a hordóban feldolgozásra érkezett vodkát vámfelügyelet alatt. A bepalackozás után került át a termék a szabadbattyáni ÁTI közvámraktárba, amely ugyancsak vámszabadterület, és az 1994. május 26-i adásvételi szerződést követően is ott maradt, csak attól kezdődően már a vevő, az ... Kft költségére folyt a tovább raktározás. A perbeli vodkamennyiséget az alperes nem tudta külföldre értékesíteni, ezért a közvámraktárban maradt 1998. júliusáig, amikor az ÁTI DEPO felszólította az új vám- és jövedéki szabályok értelmében, hogy helyezze más adóraktárba. Ehhez egy ún. árutovábbítási kérelmet kellett beadnia, vámáru-nyilatkozatot és számlát. Az átszállítás vámfelügyelet alatt történt, de az átszállítás után az árut rögtön lefoglalták, anélkül, hogy az alperes belföldi forgalomba akarta volna hozni.

Hangsúlyozta (Pf.7.), hogy az ... GmbH külföldön kívánta értékesíteni a perbeli terméket, illetve az alperes sem kívánta Magyarországon forgalomba hozni. A

jogszabályváltozás folytán kényszerült 1998-ban a vámkezeltetésre, de külföldre értékesítette volna az árut és most is kész mielőbb külföldre szállítani.

Hivatkozott továbbra is arra, hogy a II. r. felperes által védjegyjogi szempontból relevánsként felhozott cselekmények - behozatal az ... GmbH által, átruházás az ... Kft-re és az egységes vámáru nyilatkozat kitöltése - idején a II. r. felperes nem volt védjegyjogosult (Pf.3.).

Az alperes kifejtette azt az álláspontját, hogy mivel a perbeli vodka tulajdonjoga 1993. november 18-án került átruházásra és raktározásra is ekkor került, nem a jelenleg hatályos, 1997. évi XI. törvény, hanem a régi védjegy törvény alkalmazható.

A védjegybitorló cselekmény megvalósításával kapcsolatban érvelt azzal, hogy részéről a gazdasági tevékenység körében történő használatra soha nem került sor, a perbeli vodkával nem tudott rendelkezni és nincs is olyan alperesi magatartás, amely védjegyhasználatnak minősülne, ezen túlmenően a kereset benyújtásakor, 1999-ben, az 1993-as tulajdon-átruházáson alapuló igények már el is évültek. Csatolta ... igazságügyi vámszakértő szakvéleményét, amely szerint a vodka az 1993. november 18-i tulajdonjog átruházással jogellenesen ugyan, de belföldi forgalomba került, tehát ebből a cselekményből származó esetleges igények már elévültek.

Hivatkozott arra is, hogy a raktározást nem az alperes, illetve a jogelődje végezte. A perbeli vodka 1993. november 18-át követően mind a mai napig vám eljárás keretében, illetve az egymást követő lefoglalások következtében kerültek raktározásra, amelyek nem róhatók az alperes terhére. Mivel mindvégig a hatályos jogszabályoknak megfelelően járt el, így kizártnak tartotta, hogy a vámjogszabályok megváltozása, illetve a vámhatóságok jogszerűtlen intézkedései miatt védjegybitorlást valósított volna meg.

Amennyiben az ítélet megállapítaná a védjegybitorlást, azt kérte, hogy ne a vodka kerüljön megsemmisítésre, hanem a védjegy kerüljön eltávolításra a vodkáról, mert ahhoz komoly gazdasági érdeke fűződik.

Egyben a per tárgyalásának felfüggesztését kérte. Előkérdésnek tekintette egyrészt a 1.P.21.088/2007. pert, amelyben a II. r. felperes az ... szemben kérte annak megállapítását, hogy a Magyar Köztársaságban ő a perbeli védjegy jogosultja. Másrészt az általa indított közigazgatási pert tekintette a felfüggesztésre okot adónak, amelyet a közvetlen vámfelügyelet és a vodka lefoglalásának megszüntetése iránti kérelmét elutasító vámhatározatokkal szemben kezdeményezett.

A felperesek az ítélet helybenhagyását indítványozták.

A védjegy használatára vonatkozó engedély hiányára és az azzal kapcsolatban az ideiglenes intézkedésről szóló másodfokú végzésre hivatkoztak, amely szerint az alperes nem csatolt használatot engedélyező okiratot és saját előadása szerint is csak 2 évre kapott engedélyt a ... gyártól, amely már lejárt a jogsértő cselekménykor.

Kifejtették, hogy a pereli nemzetközi védjegy magyarországi használatára kizárólag a védjegyjogosult adhatott volna engedélyt, amely nem történt meg. Az alperes által csatolt orosz védjegyhivatali feljegyzéseket és igazolásokat a nemzetközi védjegy szempontjából nem tartották relevánsnak, mivel az Orosz Szabadalmi Hivatal a védjegy szabad felhasználhatóságának engedélyezésére kizárólag Oroszország tekintetében jogosult, Magyarország tekintetében joghatósága nincs.

Álláspontjuk szerint az alperes továbbra sem igazolta a védjegy magyarországi használatára vonatkozó engedélyét. Az alperes által hivatkozott szerződések nem rendelkeztek a védjegy használatáról, vagy a magyarországi értékesítés jogáról.

Előadták, hogy amíg a perbeli vodka az ... GmbH tulajdonában és vámszabad területen volt, addig nem sértették a magyar védjegy által biztosított kizárólagos jogot. Nem vitatták, hogy a tulajdonjog átruházást követően, 1994. és 1998. között továbbra is vámszabad területen maradt az áru, és a hasznosítása nem történt meg. A védjegyhasználat kezdetét az alperesi importálás jelentette. Birtokába, tulajdonába került a kereskedelmi mennyiségű ital, amit tartozás fejében, szerződésekkel igazoltan átvett, annak 1998. augusztus 4. és 24. között a belföldi vámkezelését kérte, amely időpontra tekintettel a jelenlegi Vt. szabályait látta alkalmazhatónak. A behozatali cselekmény megvalósulását védjegyjogi értelemben látták szükségesnek értékelni, hangsúlyozva, hogy az alperes belföldi vámkezelési kérelmére a vámkezelés megtörtént, közvámraktárba elhelyezéssel a behozatal megvalósult és az alperesnek a belföldi értékesítés a szándékában állt. Ez utóbbival kapcsolatban utaltak arra a felperesek, hogy az alperes a ... Rt-nek is értékesíteni kívánta az árut.

A fellebbezés nem alapos. Az elsőfokú bíróság döntése helyes.

A másodfokú és a felülvizsgálati eljárás során csatolt új alperesi bizonyítékok alapján - amelyekre hivatkozhatott mivel a Pp. 235 §-ának (1) bekezdésének az új bizonyítékok fellebbezésben való előterjeszthetőségét korlátozó rendelkezése az 1999. évi CX. tv. 165.§-a értelmében csak a 2000. január 1. után indult ügyekben alkalmazandó - a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást az alábbiakkal kiegészítve foglalja össze.

A „...” feliratot is tartalmazó, Magyarországra is kiterjesztett hatályú ... nemzetközi lajstromszámú ábrás védjegynek, amely oltalma a 33. osztályba sorolt vodkára áll fenn, 1997. november 13-tól az I. r. felperes volt a jogosultja, majd azt 2000. február 3-án a II. r. felperesre átruházta. A Nemzetközi Iroda a II. r. felperes

védjegyjogosultságát az Orosz Nemzeti Hivatal kérelme alapján 2003. június 22-től törölte és bejegyezte az ... nevű céget. A Magyar Szabadalmi Hivatal a védjegyjogosult változásának magyarországi hatálytalanságáról nyilatkozatot tett, majd a Fővárosi Bíróság 2006. december 6-án kelt 1. Pk.29.284/2005/35. számú, 2007. február 8-án jogerős végzésével elutasította az ... kérelmező megváltoztatási kérelmét, amelyet az Magyar Szabadalmi Hivatal határozatának a megváltoztatása iránt terjesztett elő. A végzés értelmében továbbra is a II. r. felperes a perbeli védjegy magyarországi jogosultja.

A perbeli védjegy szerinti felirattal és címkével ellátott 89.872 palack vodkát ..., a ... Kft bér munkában vámárúként palackozta, a német ... GmbH megbízása alapján, amely cég az oroszországi ... gyárból lédig formában szállította Magyarországra palackoztatás céljából az árut, az 1992-ben kelt, öt évre szóló együttműködési szerződés keretén belül.

Az ... GmbH a perbeli, a már bepalackozott, 0,5 literes kiszerezésű vodkamennyiség tulajdonjogát a magyar ... Kft-re átruházta az 1994. május 26-án kelt adásvételi szerződéssel. Az ...Kft. 1997. április 30-án kelt szerződés szerint szétvált az ...Kft-re és az alperesi kft-re. A szétválás során a perbeli vodkamennyiség az alperes vagyonába került, 1997. május 1-től, a termék vámárúként továbbra is raktárban maradt.

Az alperes az 1. számú Vámhivatalnál 1998. augusztus 4-én, 5-én, 19-én és 24-én, összesen 89.872 palack ... megjelölésű, 0,5 literes kiszerezésű, 40 %-os vodka vámárú raktározásban történő vámkezelését kérte, amelyre sor került. Az italtermékek, mint rendezetlen vámárú, a ...Rt közvámraktárában nyertek elhelyezést és azóta is, jelenleg a Dél-Pest térségi Fővámhivatal közvetlen vámfelügyelete alatt van vámraktárban.

Az ekként kiegészített tényállás alapján is helyes az elsőfokú ítélet, amely szerint a sérelmezett magatartás időpontjára, 1998. augusztusra figyelemmel, az alperes magatartásával a jelenleg hatályos védjegy törvény, az 1997. évi XI. törvény (Vt.) 27. § (1) bekezdése és a Vt. 12. § (2) bekezdés a) pontja és a (3) bekezdés d) pontja szerint tiltott védjegy bitorlást követett el.

A Vt. 12. § (1) bekezdése szerint a védjegyjogosultnak kizárólagos joga van a védjegy használatára. A (2) bekezdés kimondja, hogy a kizárólagos használati jog alapján a védjegyjogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ a védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplőkkel.

A felperesek a hiteles lajstromkivonatokkal igazolták védjegyjogosultságukat. Az I. és II. r. felperesek egymást követő védjegyjogosultak, a II. r. felperes a jogelőd I. r. felperes védjegyjogosultságának ideje alatt elkövetett védjegy bitorlás miatt

együttesen perli az alperest. Védjegyjogosultságukból eredő kizárólagos használati joguk alapján felléphetnek az engedély nélküli használattal szemben.

Igazolást nyert a perben az 1. számú Vámhivatal 8278/1-2000. számú igazolása alapján az is, hogy az alperes 89.872 palack a perbeli védjeggyel ellátott vodka, vagyis a védjeggyel és a védjegy árujegyzékével azonos áruk tekintetében kért belföldi vámkezelést, amely kérelem eredményként a termékek közvámraktárba kerültek. Az elsőfokú bíróság - a Legfelsőbb Bíróság Pf.IV.25.824/2000/5. számú, az ideiglenes intézkedés tekintetében hozott végzésével azonosan - a Vámtörvénynek a vámkezelés idején hatályban volt szabályaiból következően állapította meg, hogy behozatalnak minősül a külföldről származó vámáru közvámraktárban való elhelyezése. Ezzel kapcsolatban kifejtett helyes indokaira a másodfokú bíróság csak utal, azt szükségtelennek tartja megismételni.

Csupán a fellebbezés érveire válaszolva emeli ki a másodfokú bíróság a használati cselekménnyel kapcsolatban, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint megállapítható, miszerint a perbeli, nagymennyiségű vodkatermék a szétválasztási szerződés alapján 1997-ben az alperes tulajdonába került és rendelkezése folytán az áru belföldi vámkezelés nélkül, továbbra is raktárban maradt. Ezt követően - ahogy arra a per kezdetén az alperes maga hivatkozott 8. számú ellenkérelmében - az alperes az áru többszöri minőségi bevizsgálását követően a teljes mennyiségre adásvételi szerződést kötött 1998-ban a ...Rt-vel, bár az ügylet nem ment foganatba, továbbá saját maga kérte az áruk vámkezelését 1998. augusztusában. Minderre is figyelemmel a gazdasági tevékenység körében történő használat és a rendelkezési jog gyakorlásának a hiányára az alperes eredménnyel nem hivatkozhat.

Azzal az alperesi érveléssel szemben, hogy a vámeljárás nem volt szabályszerű, illetve a vámszabályok szerint a tulajdonjog átruházással belföldi forgalomba kerülnék kell tekinteni az árut, a másodfokú bíróság a felperesi állásponttal ért egyet. Oszítja azt az okfejtését, miszerint amíg a vitás termék 1998. augusztusáig vámszabad területen volt, az alperes 1997-ben történt tulajdonszerzését követően is, addig a behozatal, mint a Vt. 12. § (3) bekezdés d) pontjában írt használati cselekmény nem valósult meg, de miután az alperes a belföldi forgalomba hozatal érdekében a vámáru vámkezelését kérte a perben is csatolt egységes vámáru-nyilatkozattal, és annak következtében közvámraktárba került, védjegyjogi szempontból behozatal történt.

Az alperesnek mindezzel szemben a Pp. 164. §-a alapján a használatra vonatkozó engedély meglétét kellett volna bizonyítania.

Az alperes maga is akként nyilatkozott a másodfokú eljárás során, hogy a védjegyhasználati engedélyt nem a védjegy jogosultjától eredezteti, hanem a saját jogelődeitől. Olyan engedélyt azonban sem a perbeli vodkát gyártó orosz Terek cégtől, sem a vodkát palackoztató német Unitrade GmbH-től nem tudott származtatni, amely a védjegyjogosult felperesek engedélye hiányában is a perbeli védjegy magyarországi használatára feljogosította volna.

Helyesen hivatkoztak a felperesek arra, hogy az alperesek által hivatkozott szerződések nem tartalmazzak a perbeli védjegy magyarországi használatára vonatkozó engedélyt.

A ... és az ... GmbH közötti, 1992. június 19-i együttműködési megállapodás szerint a ... üzem ... vodkát szállít az ... cégnek, amely elvégzi a palackozást, a szükséges marketing tevékenységet (2. pont) és a késztermék értékesítése után elszámol a ... üzemmel (4. pont). A ... gyár magára vállalta a vodka export engedélyének beszerzését (9. pont). De nem tartalmaz a szerződés a védjegy vonatkozásában semmilyen területi meghatározást, vagy engedélyt.

Az ... GmbH és a ...Kft. 1992. április 28-i szerződése csak bérpalackozásra vonatkozik, valamint a Kft. és az ... illetve az ...Kft közötti levelezéséből is kiolvasható, hogy a vámfelügyelet alatt történt bérpalackozás vámárura vonatkozott, nem belföldi termékre. Az ... GmbH és az ...közötti, 1994. május 26-i adásvételi szerződés nem tartalmaz a védjeggyel kapcsolatos kitételeket.

Ezek a szerződések sem engednek tehát arra következtetni, hogy az ... GmbH bármilyen módon a védjegy magyarországi használatáról rendelkezett volna.

Az Orosz Szabadalmi Hivatalnak a védjegyoltalmat megszüntető, 1991-es határozata, illetve az azt hatálytalanító 1994-es határozata eredményeként a Nemzetközi Iroda által vezetett közhiteles védjegylajstromban változás bejegyzésére nem került sor. Ezért ezek az iratok a perbeli nemzetközi védjegy magyarországi használata szempontjából nem relevánsak, magyarországi védjegyhasználatra vonatkozó engedélyként nem minősülnek. Az alperes e két iratra történő hivatkozással a védjegyhasználati engedélyt nem igazolta.

Az elmondottak alapján az alperesi fellebbezés eredménytelenül támadta a védjegybitortlást megállapító elsőfokú ítéletet.

Mivel az elsőfokú bíróság is csak a vodkatermékek csomagolóanyagának a megsemmisítéséről döntött, a fellebbezés szükségtelenül érvelt abban a körben, hogy a termék megsemmisítése milyen gazdasági hátrányt jelentene.

A másodfokú bíróság nem látott okot a per tárgyalásának felfüggesztésére az alperes által megjelölt két okból. A perbeli védjegy magyarországi jogosultsága a fent írtak szerint már jogerős döntéssel elbírálást nyert. A vámeljárással kapcsolatos közigazgatási eljárás pedig azért nem tekinthető előkérdésnek, mert az az alperes 2006-ban előterjesztett kérelmének elutasításával kapcsolatos, és nem érinti a jelen, 1998-as cselekményt érintő per elbírálását.

A pernyertes felperesek másodfokú perkieltségének a viselésére - a felülvizsgálati eljárás költségeivel együtt - a Pp. 78. §-a alapján az alperest kötelezte a másodfokú

bíróság. Annak összege az eljárás tartamához, az elvégzett munka mennyiségéhez és súlyához igazodik a két felperes tekintetében.

Budapest, 2007. augusztus 28.

Tóth Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Lesenyei Terézia s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző